

ಶಿಕ್ಷಣ : ಸಂದರ್ಶನ

ಮಾರ್ಚ್ ೧೯೮೩ರಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಪ್ರಕಟಿತ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ತ್ಯಮಾಸಿಕ ೧೦ (೧)

ಶಾಲೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ: ಒಂದು ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ.

ಡೇವಿಡ್ ಹಾರ್ನ್ ಬರೊ ಅವರೊಂದಿಗೆ ರೋಸಲಿಂಡರ ಸಂದರ್ಶನ

ಡೇವಿಡ್ ಹಾರ್ನ್ ಬರೊ ಅವರು, ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೂ ಆಕ್ಸ್‌ಫರ್ಡ್ ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿ ಪ್ರೆಸ್ ನ ಮೂಲಕ ಪ್ರಕಟಿತಗೊಂಡ ಮಕ್ಕಳ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬರಹಗಾರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳ ವಿಷಯ, ಗಣಿತದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಪರಿಸರದವರೆಗೆ ಹರಡಿದೆ. ಅವರು ಜಿಡ್ಡು ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯವರ ಶಾಲೆಯಾದ "ಋಷಿ ವ್ಯಾಲಿ" ಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಅಧ್ಯಾಪನ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಅವರು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಹತ್ತಿರದ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

ಈಗ ಈ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಷದವರಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ವರ್ಷ ವಯೋಮಾನದ ಇಪ್ಪತ್ತೇಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ತರಗತಿಯ ವಿಧಾನವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗು ತಿಳಿದು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಲು ತನ್ನದೇ ಆದ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಕಲಿಕೆ ಎಂಬುದು ಅಧ್ಯಾಪಕ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದೆ.

ಇದರ ಪರಿಣಾಮಗಳೇನು?

ಡೇವಿಡ್ ಹಾರ್ನ್ ಬರೊ ಅವರು ಭಾರತೀಯ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದರಾಗಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಸಂದರ್ಶನವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟವರು ಮಕ್ಕಳ ಮಾಸಿಕ ಪತ್ರಿಕೆಯಾದ "ಟಾರ್ಗಟ್" ನ ಸಂಪಾದಕಿ ರೋಸಾಲಿಂಡ್ ವಿಲ್ಸನ್.

ರೋ. ವಿ. : ಡೇವಿಡ್, ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ತಾವು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ನ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಆಮೇಲೆ ನಿಮಗೇ ಯುಕ್ತವೆನಿಸಿ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞ ಮತ್ತು ಬರಹಗಾರರೂ ಆಗಿದ್ದೀರಿ. "ನೀಲ್ ಬಾಗ್" ಶಾಲೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಲು ಉಂಟಾದ ಪ್ರೇರಣೆ ಯಾವುದು?

ಡೇ. ಹಾ.: ಅದು, ಭಾರತಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಮೊದಲನೆಯ ಭೇಟಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ೧೯೮೩ ರಲ್ಲಿ ಆರ್. ಎ. ಎಫ್ ದ ವಾಯುಪಡೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಂದೆ. ಆಗ ಭಾರತದ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿದ್ದ ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶದ ಚಿಟ್ಟಗೊಂಗನಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಿಯಮಿಸಿದ್ದರು. ಆಗ ನನ್ನ ರಜೆಯ ದಿನಗಳನ್ನು ನಾನು ಚಿಟ್ಟಗೊಂಗದಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತು ಮೈಲಿ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಹಿಂದು ಮತ್ತು ಒಂದು ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಮನೆಗಳಿರುವ ಸಣ್ಣ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಭತ್ತದ ಗದ್ದೆಯ ನಡುವೆ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ರಸ್ತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನೀರಿನ ಮೂಲಕವೇ ಸಂಚಾರವಿತ್ತು. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಯ ಶಾಲೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನನಗೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವುದೇ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ದಾಳಿಯ ನಂತರ ನಾನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದೆ. ೧೯೫೦ರಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದೆ ಮತ್ತು (ನನ್ನ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು) ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಆಗಿ

ಬೇರೆ ತುದಿಯಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿದೆ. ಆನಂತರ ನಾನು ಋಷಿ ವ್ಯಾಲಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅಧ್ಯಾಪಕನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ೧೯೫೯ರಲ್ಲಿ ನಾನು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ನ್ನು ಸೇರಿದೆ ಮತ್ತು ೧೯೭೨ರಲ್ಲಿ ನನ್ನದೇ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಲು ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆ. ನಿರೀಕ್ಷೆಯಂತೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನಾನು ಕಲಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇನೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕಕ್ಕಿಂತ ಕೆಳಗಿನ ಹಂತದಿಂದ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರದ ಹಂತದವರೆಗೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಲಿಸಲು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದು ನನ್ನ ಸೌಭಾಗ್ಯ..

ದೋ.ವಿ.: ಹಾಗಾದರೆ, ನೀವು ಶಾಲೆ ಆರಂಭಿಸಿದಾಗ ಅದಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಯ್ತೆ. ?

ಡೇ. ಹಾ. : ಹೌದು. ಹಳೆಯ ಶಾಲೆ ನಡೆಸುವುದೇ ನನ್ನ ವಿಚಾರವಾಗಿತ್ತು. ಸಹಜವಾಗಿ ನೀವು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ, ಇವಾನ್ ಇಲ್ಲಿಚ್, ಎ. ಎಸ್. ನೈಲ್ ಇತ್ಯಾದಿಯವರ ಎಲ್ಲರೀತಿಯ ಪ್ರಭಾವಗಳು ನನ್ನ ಮೇಲಾಗಿವೆ. ಇಂದಿನ ಶಾಲೆಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಶಾಲೆ ಅದಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಿತ್ತು.

ದೋ. ವಿ.: ಏಕೆಂದರೆ ಬಹುಶಃ ಇಂದಿನ ಶಾಲೆಗಳು ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ಭಾವನೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಡೇ.ಹಾ.:ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೌದು, ಅವುಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿ ತಿಳಿದಿದೆ.

ದೋ.ವಿ.: ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ನೀಲ್ ಬಾಗ್ ಶುರು ಮಾಡಿದಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದಿರಿ?

ಡೇ. ಹಾ.: ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲಿಗೆ, ನಿಮಗೂ ಕೂಡ ನೈಲ್ ಅವರು ಹೇಳಿದ- "ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಶಾಲೆಗಳೆಲ್ಲ ಕಾರಾಗೃಹಗಳಾಗಿವೆ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ" ಎಂಬ ಮಾತು ತಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹೌದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು, ಮಕ್ಕಳು ಇಷ್ಟವಾದರೆ ಬರಬಹುದಾದ ಅಥವಾ ಬರದೆ ಇರಬಹುದಾದಂತಹ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ನನಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದ ಶಾಲೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ದೋ.ವಿ. : ಅದು ಎ.ಎಸ್. ನೈಲ್ ನ ಹೇಳಿಕೆಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿದೆ ಅಲ್ಲವೆ?

ಡೇ.ಹಾ.: ಹೌದು. ನಾನು ಎ.ಎಸ್. ನೈಲ್ ನ ಅನೇಕ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವಾದರೂ ಅದು ನಿಜವಾಗಿದೆ. ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆಯೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯಾವ ನಿಯಮವೂ ಇರಲಾರದು. ನಿಯಮಗಳಿದ್ದಾಗ ಅವುಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಒತ್ತಾಯಗೊಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯವಿರಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೊನೆಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ "ನಿಮಗೆ ನಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿಯ ರೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲಾಗದಿದ್ದರೆ ನೀವು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನೀವು ಇಲ್ಲಿ ಇರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ನಂತರ, ಅನೇಕ ಶಾಲೆಗಳ ಪಠ್ಯವು ದೋಷಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಮಕ್ಕಳು ಯಾವಾಗ ತಮ್ಮ ಅತ್ಯಂತ ಸೃಜನಾತ್ಮಕವಾದ ವಯಸ್ಸು, ೧೨/ ೧೩ ನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತಾರೆಯೋ ಆಗ ಮುಖ್ಯ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವ (ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ.) ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಒತ್ತಡದಿಂದ ಪಠ್ಯದ ಅನೇಕ ಸೃಜನಾತ್ಮಕ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಒತ್ತಡಗಳನ್ನು ಹೇರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಣ್ಣ ಅಥವಾ ದೊಡ್ಡ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಹೋಗಲು ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮಕ್ಕಳು ಅನುತ್ತೀರ್ಣರಾಗಲು ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಂತ, ತರಗತಿ ಅಥವಾ ವರ್ಗಗಳೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿಭಾಗಿಸುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಂತ, ವರ್ಗ ಅಥವಾ ತರಗತಿಗಳಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಆಗುವ ಲಾಭವೆಂದರೆ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯಬಹುದು.

ದೋ. ವಿ. : ಆಗ ಅಧ್ಯಾಪಕರ ಪ್ರಮಾಣ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಡೇ.ಹಾ.: ಅದು ನನಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟತ್ತೆದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ತರಗತಿಯನ್ನು ನಾನೊಬ್ಬನೆ ನಡೆಸಬಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಇತರ ಹಳ್ಳಿಯ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ಈ ಪ್ರಮಾಣ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ.

ದೋ. ವಿ. : ಹಾಗಾದರೆ, ಆದರೆ ಅರ್ಥ ನಿಮ್ಮ ಬೋಧನೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟ ಬಹಳ ಎತ್ತರದ್ದು ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ ಅಲ್ಲವೆ?

ಡೇ.ಹಾ.: ಅಧ್ಯಾಪಕ ಎಂದರೆ ಯಾರು ಎಂಬ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಆತ "ಕಲಿಸುವವ"ನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರತಿ ಮಗುವೂ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವವನು ಅಧ್ಯಾಪಕ. ಆಗ ಮಗು ತಾನಾಗಿಯೇ ಕಲಿಯುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಜನರು ನನಗೆ, " ಅಯ್ಯಾ ನೋಡಯ್ಯ, ನಿನಗೆ ರಾಜ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ಎಂದರೆ ಏನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಹೇಗೆ ರಾಜ್ಯಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪಠ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ನಡೆಸಬಲ್ಲೆ?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಕೆಲಸ ಕಲಿಸುವುದಲ್ಲ. ಟೀಚರ ಎಂದರೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡವನು ಮತ್ತು ತನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದದ್ದನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವವನು ಎಂದು ನಾವೆಲ್ಲ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಎಂ. ಎ. ಮಾಡಿದವನು ರಾಜ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ಹೇಳಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ, ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಎಂ. ಎ. ಮಾಡಿದವನು ಸಾಹಿತ್ಯ, ಇತಿಹಾಸ ಇತ್ಯಾದಿ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಇವು ಯಾವ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪದವಿಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ನಾವು ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯುವಂತೆ ಮಾಡ ಬೇಕು, ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಸುವುದಲ್ಲ.

ದೋ. ವಿ.: ಈಗ ನೀವು ಶಾಲೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬರೋಣ. ನೀವು ಅದನ್ನು ನಿಯಮಗಳು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷೆಗಳಿಲ್ಲದ ಶಾಲೆ ಎಂದು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಮಕ್ಕಳ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದಾಗ ಬಂದು ಹೋಗಬಹುದಾಗಿತ್ತು ಎಂದಿರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಬಲವಾದ ಆಕರ್ಷಣೆ ಬೇಕಿತ್ತು. ನೀವು ಅವರಿಗೆ ಏನು ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿರಬೇಕು.

ಡೇ.ಹಾ.: ಹೌದು, ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಕೃವ ಉತ್ಸಾಹ ಅನಿವಾರ್ಯ. ಮಕ್ಕಳು ತಾನು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎನ್ನುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಯಾವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ಬಹಳ ವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕವಾಗಿ ಅದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಅವರಿಗೆ ತಾನು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎನ್ನಿಸಬೇಕು, ಆಮೇಲೆ ಅವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲವೆ? ನಮ್ಮದು ಸ್ಪರ್ಧೆ ರಹಿತ ಶಾಲೆ. ನಾವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಂಕ, ಶ್ರೇಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮುಂದಿನ ತರಗತಿಗೆ ಕಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷೆಗಳಿಲ್ಲ, ಪದಕಗಳು, ರಿಬ್ಬನ್ ಗಳು ಬಹುಮಾನಗಳು ಇಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಹುರುಪನ್ನುಂಟುಮಾಡಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೊಸ ವಿಚಾರಗಳಿವೆ. ಅವರು ಅವುಗಳ ಯಶಸ್ಸಿನಿಂದ ಉತ್ಸಾಹಿತರಾದರು ಎಂದು ನನಗೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ನನ್ನ ಶ್ರೇಣಿ ರಹಿತ, ವರ್ಗ ರಹಿತ, ತರಗತಿ ರಹಿತ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗುವೂ ತನ್ನದೇ ಆದ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸು ಗಳಿಸುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಆ ಯಶಸ್ಸು ಆತನನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಲಿಯಲು ಹಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಮೂವತ್ತೆದು ಮಕ್ಕಳ ಗುಂಪು ಇದ್ದರೆ ಅಧ್ಯಾಪಕ ಪಾಠ ಮಾಡುವ ಗತಿ ತರಗತಿಯ ಶೇಕಡ ೬೦ /೭೦ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವೇಗಗತಿಯಿದ್ದೂ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಿಧಾನಗತಿಯಿದ್ದೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಧಾನ ಗತಿಯವರು ಏನೂ ಕಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಭಾವಂತರು ನಿರಾಶೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರತಿಭಾವಂತರು ಆಗಲೆ ಗ್ರಹಿಸಿದ್ದನ್ನು ಅಧ್ಯಾಪಕ ಪುನರಾವರ್ತಿತಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ.

ನಾವು ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ಮಗು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ಓದನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸಬಹುದು. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ಓದನ್ನು ಒಂದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಓದಿ ಮುಗಿಸಿದ. ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ಕಲಿಯಲು ಕಷ್ಟ ಪಡುವ ಬೇರೊಂದು ಮಗು ಕಲಿಯಲು ಒಂದೂವರೆ, ಎರಡು ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ವರ್ಷಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಲಿಯುವ ಮಗು ಕೂಡ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವಂತಹ ಶಾಲೆ ಇರಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಅದರ ಅರ್ಥ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಇತರರಿಗಿಂತ ಪ್ರತಿಭಾವಂತರಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಕೆಲವರು ಪ್ರತಿಭಾವಂತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ರೋ.ವಿ.: "ಅದು ಉಪಯುಕ್ತವಾದದ್ದು ಮತ್ತು ಕೂಡಲೆ ಬಳಕೆಗೆ ಬರುವುದಾದರೆ ನಾವು ಅದನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಕಲಿಯುತ್ತೇವೆ" ಎಂಬಂತಹ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಪ್ರೇರಣೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲವೇ?

ಡೇ.ಹಾ.: ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿಯಂತೂ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುವವರೆಗೆ ಅದು ಎಷ್ಟು ಉಪಯುಕ್ತವೆನ್ನುವುದು ಅರಿವಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಹಳ್ಳಿಯವನಿಗೆ "ನೋಡು ಶಿಕ್ಷಣ ಬಹಳ ಮಹತ್ವದ್ದು" ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಉಪಯೋಗವೂ ಇಲ್ಲ. "ನಾನು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪಾಸಾದರೆ ನನಗೆ ಸರಕಾರಿ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಸೇವಕನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಸಿಗುತ್ತದೆಯೇ?" ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಆತ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಅದು ಶಿಕ್ಷಣವಲ್ಲ; ಅದು ಒಂದು ತಾಂತ್ರಿಕ ಕಾಗದ, ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್ ಅಷ್ಟೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ನಿಜವಾದ ಮಹತ್ವ ಅರಿಯಲಾರ.

ರೋ. ವಿ.: ಹಾಗಾದರೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೇವಲ ಆನಂದಿಸುವ ಹವ್ಯಾಸವಾಗಿರಬೇಕು.

ಡೇ. ಹಾ.: ಖಚಿತವಾಗಿಯೂ. ಮಗು ಅದನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡಬೇಕಾದದ್ದು ಮೊದಲನೆ ಸೋಪಾನ, ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ ಕೂಡ, ಅವರಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ಕುತೂಹಲವಿರುತ್ತದೆ, ಅವರು ಕ್ರೀಡೆ, ಆಟ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಯಾವಾಗ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕುಶಲತೆಯಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆಯೋ ಆಗ ಅವರು ಆಪ್ತಾಯಮಾನವಾದ ಕೌಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅದು ಹಾಗೆಯೇ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ.

ರೋ. ವಿ.: ಹೂಂ. ಆದರೆ ಅವರು ದೈಹಿಕ ಶ್ರಮದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವನಿರ್ಮಿತ ವೇಳಾಪಟ್ಟಿ ಇತ್ತೆ? ಅವರಿಗೆ ಅವರ ತರಗತಿಯ ಕಟ್ಟಡ ಹೇಗೆ ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿರಲಿಲ್ಲವೇ?

ಡೇ. ಹಾ.: ಒಹ್, ಹೌದು ಅವರದ್ದು ಒಂದು ವೇಳಾಪಟ್ಟಿ ಇದೆ. ಮತ್ತು ಅದು ಸಾಕಷ್ಟು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳು ತರಗತಿಗೆ ಬರಬಹುದು ಅಥವಾ ಬಿಡಬಹುದು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಕಲ್ಪಿಸಿದ ರೀತಿಯ ದೈಹಿಕಶ್ರಮ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಿದರು. ಆದರೆ ಅದು ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಭಾಗವಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಬಹಳ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿದೆ. ಅವರ ಮಾತೃ ಭಾಷೆ ತೆಲುಗು, ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ದ್ವಿಭಾಷಿಗಳಾಗಿ (ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷಿ) ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಅಲೋಚನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆಯಾದ ಕನ್ನಡವನ್ನೂ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನೂ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇದೆಲ್ಲದರೊಂದಿಗೆ ಗಣಿತ, ವಿಜ್ಞಾನ, ಪರಿಸರ ಅಧ್ಯಯನ, ಕಲೆ, ಕರಕುಶಲಕಲೆ, ಕುಂಬಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಮರಗೆಲಸ ಎಲ್ಲವೂ ಸೇರಿ ಅವರ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಬಹಳ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿದೆ.

ರೋ.ವಿ.: ಅವರ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಏನಿರಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಹೇಗೆ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಿ?

ಡೇ.ಹಾ.: ಓಹ್! ಶುದ್ಧ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ. ಎಲ್ಲ ಪಠ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಸ್ವೇಚ್ಛಾನುಸಾರವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ - ನಾವು ಜೀವನ ತತ್ವವನ್ನು (philosophy) ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಜೀವನ ತತ್ವ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು ಎಂದು ನಾನು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಭಾರತದ ಬೇರೆಯಾವುದೇ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇದು ಸಂಭವವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಜನರು ಇದನ್ನು ಮುಖ್ಯ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಸೌಂದರ್ಯ ಜ್ಞಾನವನ್ನೂ, ಸಂಗೀತ ಅನ್ವಾದಿಸುವ ಕಲೆಯನ್ನೂ, ಚರ್ಚೆಯನ್ನೂ ನಡೆಸುವ ಬಗೆಯನ್ನೂ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಇವೆಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಆದರೆ ನೀವು ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಯಾವುದೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಾಲೆಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಾವು ಕುಂಬಾರಿಕೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತೇವೆ. ಕೆಲವು ಜನರು ಬಂದು ನೋಡಿ, "ಆಹಾ! ಬಹಳ ಚಂದ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೀವು ಕುಂಬಾರಿಕೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಕುಂಬಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬಹುದು" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಅಂತಹದೇನನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುವುದು ಮುಖ್ಯ ಎಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ನೀವು ಶಿಲ್ಪಕಲಾ ನಿಪುಣ, ಎರಿಕ್ ಗಿಲ್ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿರಬೇಕು, ಆತ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆತ ಹೇಳಿದ ಒಂದು ವಿಷಯವೆಂದರೆ - ನಾವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಸ್ತುಗಳ ಉಪಯೋಗದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ - ಯಾವಾಗಲೂ ಕೇವಲ ವಿಚಾರಗಳು, ವ್ಯಾಯಾಮ, ಕ್ರೀಡೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಆದರೆ ವಸ್ತುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲ. ಜನರ ಶಿಸ್ತಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ, ವಸ್ತುಗಳು, ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಶಿಸ್ತನ್ನು, ಬಳಸುವವರ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಹೇರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೆ, ನಾನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೆ ನೀವು ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುತ್ತೀರಿ. ನಾನು ಕುಂಬಾರನ ಚಕ್ರದ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೆ ಜೇಡಿ ಮಣ್ಣು ನನಗೆ "ನೀನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ನಾನು ಮರವನ್ನು ನುಣುಪುಗೊಳಿಸಲು ತೋಪಡ, ಮರದ ರೇಖಾ ರಚನೆಯ ವಿನ್ಯಾಸದ ವಿರುದ್ಧ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದರೆ ಅದು ನುಣುಪುಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮರವು ಮಗುವಿಗೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ಶಿಸ್ತನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದು ನಂಬಲಾಗದ ವಿಷಯ. ಇದು ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಬರುವ ಶಿಸ್ತಲ್ಲ. ಅದು ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಕವಾಗಿದೆ.

ರೋ. ವಿ.: ಈ ಶಾಲೆಯ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆಯೇ?

ಡೇ.ಹಾ.: ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರೇಗೆ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಗಿಸಿ ಬೆಳದವರಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅದೇ ತಾನೆ ಬಿ.ಎ. ಪಾಸು ಮಾಡಿದ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಇದ್ದ. ಆತ ಹಳ್ಳಿಯ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಪಾಸು ಮಾಡಲಾರದೆ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟವನಾಗಿದ್ದ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಆತನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು "ಆಗಲಿ ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಪಾಸು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದೆವು. ನಮ್ಮ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಲು ಇಷ್ಟ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರತಿ ವಾರ ನಾವು ಇದನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಮಕ್ಕಳು ಮುಂದೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಮಾತಾಡಿದಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಇನ್ನೂ ಆ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರದೆ ಇದ್ದದ್ದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ನಾವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಹಳ ಮೇಲಿನ ಮಟ್ಟದ ಬೌದ್ಧಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ಅಪವಾದ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಐದು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ - ನಮ್ಮ ಹನ್ನೆರಡು ಹದಿಮೂರು ವರ್ಷದ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಏಳನೆಯ ಶೇಕ್ಸ್ ಪೀಯರ್ ನ ನಾಟಕವನ್ನು ಮೂಲ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡು ಭಾಷೆಯ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಓದುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅದು ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮೇಲಿನ ಮಟ್ಟದ ನಾಟಕ.

ನಮ್ಮದು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಯಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಅವರು ಷೇಕ್ಸ್ ಪೀಯರ್ ನ ಬಗ್ಗೆ ಮರುಳರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಬಹಳ ಶ್ರೇಷ್ಠಮಟ್ಟದ್ದು ಎಂಬುದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ನಾವು ಒಥೆಲ್ಲೋ ನಾಟಕವನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಹೌದು ಜನರು ನನ್ನನ್ನು "ನೀವು ಈ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ದೂರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ" ಎಂದು ದೂರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇವರೆಲ್ಲ ನಗರದವರು. ನೋಡಿ, ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು ನನ್ನಿಷ್ಟದಂತೆ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಗಳಿಸಬಹುದಾದ, ಮತ್ತು ನಾನು ಯೋಚಿಸುವ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಲು ನಾನು ಇಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಿಂದ, ಅವರಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸುವ, ಅನುಭವಿಸುವ, ಪ್ರೀತಿಯ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಹೊಂದುವ, ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ, ಮಾತಾಡುವ, ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸುವ, ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ, ಪರಿಸರವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ, ಶೋಷಣೆ ಎಂದರೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಷಯಗಳಿಗಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಸುಪ್ತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊರ ತರಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆಮೇಲೆ ಅವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಯೋಚನೆಯ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಇರುವುದು "ನೀನು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದು ಇತರ ಹಳ್ಳಿಗರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡು" ಎಂದು ಹೇಳಲು ಅಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರು ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಣ್ಣಗಾರರಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದರೆ ನನ್ನದೇನೂ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಹೀಗೆಯೇ ಮಾಡು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ.

ದೋ. ವಿ. : ಹಳ್ಳಿಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊಂದುವಂತಹ ಪಠ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಮುಂದೆ ಅವರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಗಲಿ ಎಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ಆಶಯವಾಗಿತ್ತೆ?

ಡೇ.ಹಾ.: ಹಳ್ಳಿಯ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಅದನ್ನು, ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಳ್ಳಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಹೊರಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಗರದ ೫% ಗಣ್ಯರು ಮಾಡಿದ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸುಮಾರು ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ದೆಹಲಿಯಿಂದ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಇಡೀ ಭಾರತದ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದೆ, ನೀವೂ ನೋಡಿರಲೇ ಬೇಕು - ಭಾರತದ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೂ ಐದನೆ ತರಗತಿಯ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಯನ್ನು ತೊರೆದ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೬೫%. ಈ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ನೋಡಿ, ಪಠ್ಯಕ್ರಮ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಎಲ್ಲವೂ ನಗರದ ೫% ಜನರ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿವೆ. ನಮ್ಮ ಸುತ್ತ ಇರುವ ಹಳ್ಳಿಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಅಧ್ಯಾಪಕನಿದ್ದಾನೆ. ಇದು ನಾಚಿಕೆಗೇಡು. ನಮ್ಮ ಪ್ರದೇಶದ ಹಳ್ಳಿಯ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಯಲ್ಲಿ ಪಾಸಾದವರ ಸಂಖ್ಯೆ ೪% ಆಗಿದೆ- ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಪ್ರತಿದಿನ ಮೂರು ಮೈಲಿ ನಡೆದು ಬರುವ ಮಕ್ಕಳು ವರ್ಷದ ಕೊನೆಗೆ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಇದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೀರಾ?

ದೋ. ವಿ. : ಅದರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಡೇವಿಡ್ ಹಾರ್ಸ್ ಬರೋ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಿಗಬಲ್ಲರೆ? ನೀವು ಆರಂಭಿಸಿದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಲು ಅಥವಾ ನಡೆಸಲು ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಬೇಕಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಡೇ.ಹಾ.: ನಾನು ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಜೊತೆಗೆ ನಡೆಸುವ ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಶಾಲೆಗಳಿವೆ - ಅಧ್ಯಾಪಕರ ತರಬೇತಿಗಾಗಿಯೂ ನನ್ನದೊಂದು ಸಣ್ಣ ಶಾಲೆ ಇದೆ. ಮತ್ತು ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ

ಬದ್ಧರಾದವರು ಈ ರೀತಿಯ ಶಾಲೆ ತೆಗೆಯಲು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟರೆ ನಾನು ಅವರನ್ನು ಬಿ.ಎ. ಅಥವಾ ಎಮ್.ಎ. ಪದವಿಯ ನಂತರ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತರಬೇತು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನನಗೆ ಕೊನೇ ಪಕ್ಷ ಬಿ.ಎ. ಪದವಿ ಪಡೆದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬೇಕು. ಆನಂತರ ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ತರಬೇತಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ- ಇದರ ಉದ್ದೇಶವೆಂದರೆ - ಅವರು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ.ಯ ವರೆಗೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಅವರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ನಾಲ್ಕು ಶಾಲೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಾಲೆಯು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹದಿನೈದರಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಆ ಶಾಲೆಗಳು, ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಕಲಿತುಕೊಂಡವರ ಮುಖಾಂತರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಕಲಿಸಬಹುದು.

ದೋ.ವಿ.: ಹೌದು. ಆದರೆ ನಾನು, ಸಂಚಾರಿ ಶಿಶುಕೇಂದ್ರಗಳು ತಮ್ಮ ತರಬೇತಿ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥಿತಗೊಳಿಸುತ್ತಿವೆ, ಅವುಗಳು, ವಿದ್ಯಾವಂತರಲ್ಲದ ಜನರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಮಹತ್ತರವಾದ, ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಮತ್ತು ನಿರಂತರ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಮಹತ್ತರವಾದ ಬೆಂಬಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ -ಅಧ್ಯಾಪಕವರ್ಗ ಮತ್ತು ಮೇಲ್ವಿಚಾರಕರ ಅನುಪಾತ.

ದೋ.ಹಾ.: ಅವಿದ್ಯಾವಂತರೆಂದು ಕರೆಂಬಹುದಾದ ಜನರನ್ನು ತರಬೇತಿಗಾಗಿ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ತಮ್ಮ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ತತ್ವದ ಆಧಾರವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು, ಕಲಿಸುವಿಕೆಯ ತಂತ್ರ ಅಥವಾ ಕೌಶಲವನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ; ಅವರು ಅವುಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದದಿದ್ದರೂ ಪ್ರಯೋಗಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳು ಸರಿಹೊಂದುತ್ತಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅದರ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ಅರಿವಿನ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕೇವಲ ಕೌಶಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಎಣಿಕೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ದೋ. ವಿ.: ಹಾಗೆಂದಮೇಲೆ, ನಾವು ಮತ್ತೆ, ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಒಂದು ವಿಶೇಷವಾದ ಗುಣವುಳ್ಳ ಮನಸ್ಸು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ - ಎಂಬ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇವೆ. ಅಲ್ಲವೆ?

ದೋ.ಹಾ.: ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿಯೂ ನಿಜ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವಿದ್ಯೆ ಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾನು ಮೊದಲ ಪದವಿಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. (ಮೊದಲ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಜನರು ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಅಥವಾ ಹಾಗೆಂದಲ್ಲಿ) ನಾವು, ತರುಣರು ಹೇಗೆ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿರುವ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ ಹೇಗೆ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕಲಿಸುವುದು. ಹಾಗೆಂದರೆ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲಿಗೆ ಅವರು ಕಲಿಸಲು ಒಂದು ಶಾಲೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು. ಶಾಲೆಯಿಲ್ಲದೆ ತರಬೇತಿ ಶಾಲೆ ನಡೆಸುವುದು ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದ. ಅದು ಕುಂಬಾರನ ಚಕ್ರವಿಲ್ಲದೆ ಮಗುವಿಗೆ ಕುಂಬಾರಿಕೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಂತೆ. ಆದರೆ ಭಾರತದ ಎಲ್ಲ ತರಬೇತಿ ಶಾಲೆಗಳಿಲ್ಲ, ಕಲಿಸಲು ಶಾಲೆಗಳಿಲ್ಲ. ಅಧ್ಯಾಪಕ ತರಬೇತಿ ಘಟಕಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಲು ಶಾಲೆಗಳಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸೋಜಿಗದ ಸಂಗತಿ. ಅಧ್ಯಾಪಕರನ್ನು ತರಬೇತುಗೊಳಿಸಲು ಮಕ್ಕಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ತರಬೇತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ ಎಂಟು ನೂರು ಗಂಟೆಗಳ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಸಮಯ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯ. ಕೊನೇ ಪಕ್ಷ ಅವರು ತರಗತಿಯನ್ನು ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ

ಹುಟ್ಟಿಸಬಹುದು. ಅವರಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಾಗಾರ ಇದೆ, ಮತ್ತು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದಬಹುದಾದ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಪುಸ್ತಕಾಲಯವಿದೆ. ಕಾರ್ಯಾಗಾರ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮಹತ್ವದ್ದು. ಏಕೆಂದರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ತರುಣರಿಗೆ ವಸ್ತುಗಳೊಂದಿಗೆ, ಕೈಗಳಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ತರಬೇತಿಯಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಕತ್ತರಿಸುವುದು, ಅಂಟಿಸುವುದು, ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಮರಗೆಲಸಮಾಡುವುದು ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಬಹಳಷ್ಟು ಹುಡುಗಿಯರು ತಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗುವ ದೈನಂದಿನ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಬಹಳಷ್ಟು ಓದುತ್ತಾರೆ, ಅವರು ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿಯಲಿ ಎಂದು ನಾನು ಅವರಿಗೆ ವಾರಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ನಿಗದಿತ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ವಾರದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಚರ್ಚಾಕೂಟಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಾವು ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಓದುವಾಗ ಜಟಿಲವಾಗಿ ಕಂಡ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅವರಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನೋ ವಿಜ್ಞಾನ, ಮತ್ತು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಮನೋವಿಜ್ಞಾನದ ನಿಗದಿತ ಪಾಠಗಳಿವೆ.

ದೋ. ವಿ.: ನಿಮ್ಮ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ದಾರಿ ಇತರ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಯೋಜಕರಂತೆ ಅಲ್ಲ. ಅಲ್ಲವೆ? ಅವರು, ನೀವು ಸಮಾಜದ ಬೇಡಿಕೆಗಳು ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವ ವಿಷಯಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯಿಂದ ಆರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ- ಹೆಚ್ಚು ಗುಮಾಸ್ತರುಗಳು ಬೇಕಾದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಗುಮಾಸ್ತರನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು, ಹೆಚ್ಚು ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ.

ದೋ.ಹಾ.: ಹೌದು, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಯೋಜಕರು! ಆರಂಭದಲ್ಲಿ, ಅವರ ಅಭಾವವಿಲ್ಲ! ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಬಹಳ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಗುಮಾಸ್ತರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿದ್ಯಾವಂತರೆಂದು ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜನರು ಇಂದು ಅದನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮಗೆ ಹೆಚ್ಚು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಬೇಕಾದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಕೊಡಿ ಮತ್ತು ಬಹಳ ಜನರು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳಾಗಲು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾರೆ.

ದೋ.ವಿ.: ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಜನರನ್ನು ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವಾಗ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಅವರನ್ನು ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಒಳಮಾಡುವುದು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಅಲ್ಲವೆ?

ದೋ.ಹಾ.: ಈಗ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಮಾಜದ ಉಚ್ಚವರ್ಗದ ಶೇಕಡಾ ಐದು ಜನರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಲಾಭವಾಗುವ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ವಿನ್ಯಾಸ ಗೊಳಿಸಿದ ಪಠ್ಯದಿಂದ ಶೇಕಡಾ ತೊಂಭತ್ತೆಂದು ಜನರನ್ನು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಆಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ವಿಜ್ಞಾನದ ಸರಾಸರಿ ಪಠ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು, ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಾಲೆಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಗಮನಿಸಿರಿ, ಅದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವಂತೆ ಶ್ರೇಣೀಕೃತಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅದು ಸರಾಸರಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಅಧ್ಯಾಪಕ ಕಲಿಸಲು ಅಥವಾ ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯಲು ಮೀರಿದುದಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲ ತಮಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಅದನ್ನು ತೊರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಬಹಳ ಸುಲಭ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ಅವರು ಅದೇ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ.

ದೋ. ವಿ.: ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಾಲೆಯನ್ನು ತೊರೆಯುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸರಿಹೊಂದುವ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದ ಚಿತ್ರವಾವುದು? ನಿಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಬೋಧನೆಯ ಮತ್ತು ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಜನರಿಂದ ನಡೆಸುವ ಶಾಲೆಗಳ ಪದ್ಧತಿ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗುವ ಅಳತೆಯ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಎನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

Commented [LG1]:

ಡೇ.ಹಾ.: ಓಹೋ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಈಗ ನಾನು ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯನಿಗಾಗಿ ಒಂದು ವಾರ್ತಾಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಲೇಖನವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ಅದು, ಶಿಕ್ಷಣ ಯೋಜಕರು ಈ ವಿಷಯದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುವುದನ್ನು ಆರಂಭಿಸದೆ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಎರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ, ಮೇಲಿನ ಸ್ತರದಲ್ಲಿರುವ ಜನರು ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಏನೂ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಎಲ್ಲವೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು, ಪಠ್ಯಕ್ರಮವು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತರುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀವು ಹದಿನೈದು ಮೈಲಿ ದೂರದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಿವೆ- ಮೂರನೆ ರಿಚರ್ಡ್ , ಟೀಲ್ ಆಫ್ ಟೂ ಸಿಟೀಸ್. ಆದರೆ ಯಾವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ಅವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆದ ಕೆಲವು ಪ್ರಬಂಧಗಳನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ರಚಿಸಿದವರು, ಅದನ್ನು ತಿದ್ದುವವರು ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವವರು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆ ರೀತಿಯದೇನೂ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ! (ನಗುತ್ತಾರೆ)

ದೋ. ವಿ.: ಹಾಗಾದರೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಯೋಜಕರು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಸಲಹೆ ?

ಡೇ.ಹಾ.: ಮಾಡಲು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸುಲಭಗ್ರಾಹ್ಯ ವಿಷಯಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ -ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳು ಫೇಲಾಗುತ್ತಾರೆ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ? ಇದನ್ನು ತಡೆಯಲು, ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮಿಷ್ಟದಂತೆ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅಂದರೆ, ಅವರು ಸರಳ ಅಥವಾ ಬುನಾದಿ, ಇಲ್ಲವೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟದ ಗಣಿತವನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಇವುಗಳಿಗೆ ಶ್ರೇಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು, ಮತ್ತು ಮಗು ಶಾಲೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರ ಎರಡು, ಮೂರು, ಐದು ಅಥವಾ ಹೆಚ್ಚು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇದರ ಅರ್ಥ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎನ್ನುವವನು, ರಸಾಯನ ಶಾಸ್ತ್ರ, ಭೌತ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಗಣಿತವನ್ನು ಓದಬೇಕು ಎಂಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಆಯಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಈ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲದವರು ಮತ್ತು ಬಹಳ ಚುರುಕಿಲ್ಲದವರು ಸುಲಭವಾದ ಕೆಳ ಹಂತದ ತೆಲುಗು, ಕೆಳ ಹಂತದ ಗಣಿತ ,ಕೆಳ ಹಂತದ ಪರಿಸರ ಅಧ್ಯಯನಗಳನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆತನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು "ಸಿ" ಶ್ರೇಣಿಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಸರಕಾರ, ಕಚೇರಿಯ ಜವಾನನಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ "ಸಿ" ಶ್ರೇಣಿ ಬೇಕೆಂದು ಘೋಷಿಸುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ನಾಲ್ಕು "ಬಿ" ಶ್ರೇಣಿಗಳು ಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವು ಮೂರು, ನಾಲ್ಕು, ಅಥವಾ ಹತ್ತು "ಎ" ಶ್ರೇಣಿಗಳು ಬೇಕೆನ್ನಬಹುದು. ಹೀಗಾದರೆ ಎಲ್ಲರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗುತ್ತಾರೆ. ಎಂದರೆ ನಾವು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ "ನೀನು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪಾಸಾಗಿದ್ದೀಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರಿ ಜವಾನನ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ವಿಜ್ಞಾಪನೆ ಪ್ರಕಟಿಸುವಾಗ ಆತನಿಗೆ ಓದಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಬರುವವನುಬಾಗಿ "ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪಾಸಾಗಿರಬೇಕು" ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ.

"ನಿನಗೆ ಓದಲು ಬರುತ್ತದೆಯೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಸಾಕು, ಆತ "ಹೌದು, ನನಗೆ ಓದಲು ಬರುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ತೆಲುಗು ಮತ್ತು ಗಣಿತದಲ್ಲಿ "ಬಿ" ಶ್ರೇಣಿ ಸಿಕ್ಕಿದೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. "ಒಳ್ಳೆಯದು, ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಬಾ. ನೀನು ಕ್ಲರ್ಕ್ ಆಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದು" ಎಂದರೆ ಮುಗಿಯುತ್ತದೆ.

ಆತನಿಗೆ ಓದಲು ಬರುತ್ತದೆ, ಸದ್ಯ! ನೀವು ಆತ ವಿಜ್ಞಾನ ತಿಳಿದಿರಲಿ ಎಂದು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗಳು ಹೆಸ್ಟಿಂಗ್ಸ್ ನಲ್ಲಿ ತಾಂತ್ರಿಕ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಲು ಬಯಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವರ ಬೇಡಿಕೆ ನಾಲ್ಕು "ಸಿ" ಗಳು. "ನಾಲ್ಕು ಸಿ ಗಳು" ನಂಬಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ ನಾಲ್ಕು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗುವುದು. ಯಾವುದೇ ನಾಲ್ಕು ವಿಷಯಗಳು. ಅವಳು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಸೇರಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರು ಕೆಲವು ವಿಶೇಷ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟದ ಶ್ರೇಣಿಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲರೂ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ ಯನ್ನು ಒಂದೇ ಸಲಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳು ಮೇಲಿನ ಮಟ್ಟ ಅಂದರೆ ಪಿ.ಯು. ಸಿ. ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದೆ. ಪಿ.ಯು.ಸಿ., ಜನರು ಬಯಸುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಷ್ಟೊಂದು ಜನರು ಫೇಲ್ ಆಗುತ್ತಾರೆ.

ದೋ.ವಿ.: ಡೇವಿಡ್ ಅವರ ನೀವು ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರವನ್ನು, ನೀವು ಶಾಲೆ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಆರಂಭಿಸಿದಿರಿ. ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ.

ಡೇ.ಹಾ.: ಇಲ್ಲ. ಅದು ನಿಜವಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ, ಪೋಷಕರೂ ಬಂದು ಕಲಿಯಲಿ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಅದು ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಅವರ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಜುಗುರ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಕೆಲವು ಪೋಷಕರು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಬರುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಸಮಯ ಕೊಡುವುದು ನಮಗೆ ಮುಜುಗುರವಾಗತೊಡಗಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಅದರ ಕೈಬಿಟ್ಟೆವು. ಆದರೆ ಅದು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಅದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹಳ್ಳಿಯವರ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಆಗಾಗ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ಅನೇಕರನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ- ಅವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಮತ್ತು ಏಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಅದರ ಹಿಂದಿನ ತತ್ವವೇನು? ಎಂದು. ಆದರೆ ಯಾರೂ ನನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ.

"ನಾವು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಯಸ್ಕರಿಗೆ ಓದಲು ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅವರು. "ಸರಿ ಆದರೆ ಏಕೆ" ಎನ್ನುತ್ತೇನೆ ನಾನು. ಅವರು "ಏಕೆಂದರೆ ಓದುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು." ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ದೋ.ವಿ.: ಬಹುಶಃ ಅದು ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸಂದರ್ಭದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಗಲ್ಫ್ ಫೌಂಡ್ ಅದು ಹಾಗೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲವೆ?

ಡೇ.ಹಾ.: ಓದಲು ಬರುವುದು ಬಹಳ ಉಪಯುಕ್ತವೆಂದು ನನಗೆ ಎನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುವುದು , ಶಿಕ್ಷಿತನಾಗುವುದು ಉಪಯುಕ್ತ. ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡಸಮಸ್ಯೆ. ಯಾರು ಯಾರನ್ನು ಯಾವಾಗ, ಎಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಿತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಯ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ, ಬಹಳ ಸಮಯ ಬೇಕಾಗುವ ವ್ಯವಹಾರ. ಹೌದಲ್ಲವೆ?

ದೋ.ವಿ.: ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ "ಶಾಲೆಯನ್ನು ತೊರೆದವರಿಗೆ" ಎಂಬ ಶಾಲೆಯನ್ನು ತೆರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಡೇ.ಹಾ.: ನನಗೆ ಅದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ವಯಸ್ಕರಾದ ಜನರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಮುಂದಿನ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ಅವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿತರನ್ನಾಗಿಮಾಡಿ ಓದಲು ಕಲಿಸಿದ ನಂತರ ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಬಹುದು- ಅವರು ಏನು ಓದಬೇಕು? ಖಚಿತವಾಗಿಯೂ ವಾರ್ತಾಪತ್ರಿಕೆ ಮತ್ತು ರೇಡಿಯೋ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಇವೆ. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಉಚ್ಚವರ್ಗದವರ ವ್ಯವಹಾರವಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಳ್ಳಿಯವನಿಗೆ ರೇಡಿಯೋದಲ್ಲಿ ಬರುವ

ಸುದ್ದಿಯಾಗಲಿ ಅಥವಾ ವಾರ್ತಾಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿಯ ಸುದ್ದಿಯಾಗಲಿ ಓದಿದರೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ, ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸುದ್ದಿಯ ಒಂದು ಪದವೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತದಲ್ಲಿಯ ರೇಡಿಯೋ ಸೆಟ್ ಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಕೇವಲ ಸಿನಿಮಾ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಪ್ರಸಾರಮಾಡುತ್ತವೆ, ಸುದ್ದಿಯನ್ನಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ವಾರ್ತಾಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಸಹ ಇದನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ನಾನು ತೆಲಗು ಸುದ್ದಿಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಅಡುಗೆಯವಳಿಗೆ ಓದಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ಪದವೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ದೋ. ವಿ.: ಮಕ್ಕಳ ತಮ್ಮ ಪರಿಸರದ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅರಿವುಳ್ಳವರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಅವರು ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೀರೇನು?

ಡೇ.ಹಾ.: ಹೌದು. ಅವರು ಶೋಷಣೆಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಂತೆ ಅದು ಸಹಜ. ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಉದಾಹರಣೆ- ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಗರಿಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಲು ಸರಕಾರ ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅದರ ಶೇಕಡ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಭಾಗ, ಕಾಗದಗಳನ್ನು ರುಜು ಮಾಡಿ ಅಂಗೀಕರಿಸುವವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರು ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಸಾಮಾನ್ಯವೆಂಬುದು ನಮಗಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅದೆಲ್ಲದರ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಅರಿವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಹಿರಿಯರ ವಿಚಾರಗಳ ಮೇಲೆ ಆಗುವ ಮತ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಭಾವ ಚಿಕ್ಕವರಮೇಲೆ ಕಾಣಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗ ಮಗುವಿನ ಜಗತ್ತು, ಹಿಂದಿನ ಮೊಹಂಜೊದಾರೋ, ಹರಪ್ಪದವರೆಗೆ ಮತ್ತು ಇಂದಿನ ಅಮೇರಿಕಾ ಯಿಂದ ಗ್ರೀನ್ ಲ್ಯಾಂಡ್ ಮತ್ತು ಅದೇ ರೀತಿ ಇನ್ನೂ ಮುಂದಿನ ವರೆಗೂ ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆತನ ಜಗತ್ತು ಆತನ ಪೋಷಕರ ಜಗತ್ತಿಗಿಂತ ಬೇರೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ನಾವು ಧರ್ಮ, ಲೈಂಗಿಕತೆ, ಶೋಷಣೆ, ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯತೆ, ಎಲ್ಲದರ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಹಳ್ಳಿಯ ನಂಬಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶಯಾಸ್ಪದರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ನಂಬಿಕೆಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅನೇಕ ಸಲ ಪೋಷಕರು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಮಧ್ಯೆ ಘರ್ಷಣೆಗಳುಂಟಾಗುತ್ತವೆ.

ದೋ. ವಿ.: ಅವರಲ್ಲಿಯ ಯಾರಾದರು, ಮಕ್ಕಳು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬರದಂತೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆಯೆ?

ಡೇ.ಹಾ. : ಇಲ್ಲ. ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಅಷ್ಟಾದೂ ಯಾರೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಕಳೆಯುತ್ತಾರೆಯೋ ಅವರು ಏನೇ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಮಕ್ಕಳು ಮದುವೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹದಿನೆಂಟು, ಹತ್ತೊಂಭತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಕೆಲವು ಹುಡುಗಿಯರಿದ್ದಾರೆ, ಅವರಿಗೆ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೆ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವರು ಪದವಿ ಪಡೆಯಲು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಅಷ್ಟು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳು ಬದಲಾಗುತ್ತಿವೆ. ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದರೆ - ನಾನು ಶಾಲೆ ತೆರೆದಾಗ ಪೋಷಕರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಮೆ ದಿನವೂ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಈಗ ಒಬ್ಬ ಮಾತ್ರ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಬಹುಶಃ ಕುಡಿದಾಗ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇದು ಬದಲಾವಣೆಯ ಒಂದು ಸೋಪಾನ. ಕೆಟ್ಟದ್ದೋ ಒಳ್ಳೆಯದೋ ಅದು ಅವರವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಆದರೆ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಇತರ ಹದಿನೈದು ವರ್ಷದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಕುಟುಂಬದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಮತವನ್ನು

ಸಶಕ್ತವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪೋಷಕರು ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವೇಕಯುತ ಸಲಹೆ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೂ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಂದೆ ತಾಯಿಯವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಉಳಿಸುವಂತೆ ಮತ್ತು ಕುಡಿಯುವುದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಅಥವಾ ಭೂಮಿಯ, ಹಳ್ಳಿಯ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ರೋ. ವಿ. : ಈಗೀಗ ಭೌತಿಕ ಸಮೃದ್ಧಿಯ ಪೋಷಕರ ವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಜನರು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯ ಕಾಣುತ್ತರೆಯೆ?

ಡೇ. ಹಾ. : ನಾನು, ಕೆಲವು ಸಲ, ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಮೇಕೆ ಕಾಯಲಿ ಎಂದು ಬಯಸುವ ಪೋಷಕರಿಗೆ " ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಶಾಲೆಗೆ ಬಂದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಆಮೇಲೆ ಈಗಿನಂತೆ ನೀವು ಬಹಳ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ." ಇತ್ಯಾದಿ ಆನೆ ತೋರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೋಸಗಾರಿಕೆ ನಡೆದಿದೆ, ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಅವಿಧ್ಯಾವಂತರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರು ಶಿಕ್ಷಣ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಒಂದು ದಾರಿ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ.

ರೋ.ವಿ.: ಆದರೆ ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಜೀವನ ಕಟ್ಟುವ ಸಂಭವತೆಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾರೆಯೆ? ಅದು ಈಗ ಮಕ್ಕಳ ಯೋಚನೆಯ ಭಾಗವಾಗಿದೆಯೆ?

ಡೇ. ಹಾ. : ಮಕ್ಕಳು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ನೀವು ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅದು ಅವರ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೈದೋರುತ್ತದೆ. ಅವರ ಪೋಷಕರು ಎಂದೂ ಕೇಳದ ಕಲೆಯ ಆಸ್ವಾದನೆ, ಶೇಕ್ಸ್ ಪೀಯರ್, ಮರಗೆಲಸ, ಜೇಡಿಮಣ್ಣು, ನಾಟಕ, ಗಿಡಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದು, ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ, ಹೊಸ ಹೊಸ ಬೌದ್ಧಿಕ ಅನುಭವಗಳು ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡುತ್ತವೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಡೇ.ಹಾ.: ಡೇವಿಡ್, ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನೀವು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಮತ್ತು ಓದಲು ಬಹಳ ಒತ್ತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ.

ಡೇ.ಹಾ.:ಹೌದು, ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸಂವಹನ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಒಮ್ಮೆ ಮಗುವಿಗೆ ಓದಲು ಮತ್ತು ಕಲಿಯಲು ಕಲಿಸಿದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತು. ಮುಂದಿನ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ಅವನನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಲಿಯಲು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವುದು. ಅಷ್ಟೆ. ಅವನು ಓದಬಹುದಾದರೆ, ಮತ್ತು ಅವನು ಏನಾದರೂ ಕಲಿಯಲು ಪ್ರೇರಿತನಾಗಿದ್ದರೆ, ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ತಾನು ಬಯಸುವ ಏನನ್ನಾದರೂ ಕಲಿಯಬಹುದು.

ರೋ.ವಿ.: ಆದುದರಿಂದಲೇ ನೀವು ಅವರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ಕಲಿಸಿದೀರಿ?

ಡೇ.ಹಾ. : ಭಾಗಶಃ ಹೌದು. ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳು ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ವಾರಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಪೀರಿಯಡ್ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಅಥವಾ ಹಾಗೆ ಕಡಿಮೆ ಅವಕಾಶ ಇರುತ್ತದೆ. ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಲು ಬಹಳಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳ ಪುಸ್ತಕಗಳಿವೆ. ಭೂಗೋಳ, ಇತಿಹಾಸ, ಭೂ ವಿಜ್ಞಾನ, ಅಂಚೆ ಚೀಟಿ ಸಂಗ್ರಹ ಮತ್ತು ಎಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ಸ್ ಇತ್ಯಾದಿ. ಹೆಸರಿಸಿದರೆ ಸಾಕು ಐವತ್ತರಿಂದ ನೂರಾರು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ದುಡ್ಡಿನದೆ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆ. ತೆಲುಗು ಅಥವಾ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಓದಲು ಬಾರದ ಮಗು, ನಾನು ಕಾಣುವಂತೆ, ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವಸ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಮಗುವಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪದವಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ

ಅವರು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಯಿಂದ ಕಡಿದು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನೂ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರರು. ಒಂದು ರೀತಿಯ ಎನಿಡ್ ಬ್ಲೈಟನ್ನಿನ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾದ ಜನಪ್ರಿಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಮತ್ತೇನು ಅಲ್ಲ. ಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಸಾಗಿಸುವ ವಿಷಯ. ಹೌದಲ್ಲವೆ? ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಮಕ್ಕಳು ಭಾರತದ ಬಗ್ಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಏನೂ ಅರಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ರೋ. ವಿ. : ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬಹಳ ಸಂಕೀರ್ಣವಾಗಿವೆ ಅಲ್ಲವೆ?

ಡೇ.ಹಾ.: ಹೌದು. ಅವುಗಳು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಾಗಿ ಹಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಜನರು ಓದುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಯಾವ ಶಾಲೆಯೂ ಅವನ್ನು ಪಠ್ಯ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶಕರು ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಿಂದ ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮಿಷ್ಟದಂತೆ ನಾವು ಪುಸ್ತಕ ಬರೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನ್ನು ಯಾರೂ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಒಮ್ಮೆ ನನಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ವಿಜ್ಞಾನದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರೆದೆ. ಆದರೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಖರ್ಚಾಗಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಜ್ಞಾನದ ಪುಸ್ತಕಗಳಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ರೋ.ವಿ.: ಹೇಗೆ? ಅವು ಹೇಗಿದ್ದವು?

ಡೇ. ಹಾ.: ಉದಾಹರಣೆಗೆ- ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ, ತೆರೆದ ಉತ್ತರಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿವೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವಿಜ್ಞಾನದ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಕಷ್ಟಯ ಚಿತ್ರವಿರುತ್ತದೆ, "ಕಷ್ಟೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಗಳಿರುತ್ತವೆ, ಒಂದು ಉದ್ದ ನಾಲಗೆ ಇರುತ್ತದೆ, ಅದು ನೋಡವನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತದೆ" ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ "ಕಷ್ಟೆಗೆ ಕಾಲುಗಳಿವೆ." ಮತ್ತು ಮಗು ಖಾಲಿ ಜಾಗವನ್ನು ತುಂಬುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ತಾನು ಏನೋ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಮುಂದಿನ ಪುಟಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಈ ರೀತಿಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ನನ್ನ ಪುಸ್ತಕಗಳು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲು, ಗಮನಿಸಲು ಮತ್ತು ಗಮನಿಸಿದುದನ್ನು ಬರೆಯಲು ಇತ್ಯಾದಿ ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಆಮೇಲೆ ತಾವು ಗಮನಿಸಿ ಬರೆದುದರ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಹೇಳುತ್ತವೆ ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬದಲಾಗುವ ಸಂಗತಿಗಳು ಇವೆ. ಈಗೀಗ ಲಘು ಉತ್ತರಗಳು ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯಗಳಾಗಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬಹಳ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ತೆರೆದ ಉತ್ತರಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿವೆ. ಅಂದರೆ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಖಚಿತವಾದ ಉತ್ತರಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಕೇವಲ "ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ" ವನ್ನು ಕೊಡದೆ ಚರ್ಚೆಗೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ವಿಷಯಗಳಿವೆ.

ರೋ. ವಿ.: ಆದರೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಲು ಬುದ್ಧಿವಂತ ಜನರು ಬೇಕಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಡೇ.ಹಾ. : ಮಕ್ಕಳು ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಚರ್ಚಿಸಬಹುದು .

ರೋ. ವಿ. : ಅಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಅಧ್ಯಾಪಕ ಕೂಡ, ಏನು ಹೇಳಬೇಕೆಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂವೇದನಶೀಲನಾಗಿರಬೇಕು .

ಡೇ. ಹಾ. : ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಸಂವೇದನಶೀಲರಾಗಿರಬೇಕು. ಅದು, "ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಶಿಕ್ಷಿತರಾಗಿರಬೇಕೆ" ನ್ನುವಂತೆ ಇದೆ. ಹೌದು, ಅವರು ಶಿಕ್ಷಿತರಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಅವರು ಶಿಕ್ಷಿತರಾಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಮಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ರೋ.ವಿ.: ಆದರೆ ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲವೆ ಜನರು ಕಲಿಸುವ ಯಂತ್ರಗಳ ಮೊರೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಡೇ.ಹಾ. : ಒಳ್ಳೆಯ ಉಪಾಯ. ಅದರ ಈಗ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ಒಂದು ನೂರು ಸಾವಿರ ಲಕ್ಷ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿದ್ದಾರೆ.

ರೋ.ವಿ.:ರೇಡಿಯೋ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಹೇಳುವಿರಿ?

ಡೇ.ಹಾ. : ಮಕ್ಕಳ ಹತ್ತಿರ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ರೇಡಿಯೋಗಳು ಇಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ನಾನು ಈ ದೇಶದ ಒಂದು ಬಹಳ ಉನ್ನತವಾದ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಟಿ.ವಿ. ಯ ಉಪಯೋಗದ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಸಂಕೀರ್ಣವಿತ್ತು. ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ನಾನು ಅದನ್ನು ಒರಟಾಗಿ ಟೀಕಿಸಿದೆ. ನೋಡಿ ಟಿ. ವಿ. ಬಹಳವೆಂದರೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಬಹುದು. ನಾನು ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಟೇಷನಿಡ್ಡರೆ ಒಂದು ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದು ತರಗತಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಗಂಟೆ ಸಮಯ ಕೊಟ್ಟರೂ ದಿನಕ್ಕೆ ಹತ್ತುಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ನಂತರ ಮಕ್ಕಳು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಮಾಡುವುದರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಏನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಧ್ರುವೀಯ ಕರಡಿ, ಜಲಾಂತರ್ಗತ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಎಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಜನರು ಬೆರಗಾಗುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಬರುತ್ತವೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವು ಶುದ್ಧ ಜಡ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಾದುದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಂದ ಏನೂ ಕಲಿಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಟಿ.ವಿ. ಜಡ ಮಾಧ್ಯಮವಾದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಅಪಾಯವಿದೆ. ಏನೋ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎನಿಸುತ್ತದೆ ಆದರೆ ಏನೂ ಕಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ರೋ. ವಿ. ಡೇವಿಡ್, ನಿಮ್ಮ ಪರಿಸರದ ಭಾವನೆ ಇತರರು ಪರಿಸರದ ಅಧ್ಯಯನ ಕುರಿತು ಮಾತಾಡುವುದರಕ್ಕಿಂತ ಬಹಳ ವಿಶಾಲವಾದದ್ದು ಎನಿಸುತ್ತದೆ ನನಗೆ. ನೀವು ಈ ವಿಷಯ ಕುರಿತು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೀರಿ ಅಲ್ಲವೆ?

ಡೇ.ಹಾ.: ಹೌದು, ನಾನು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಪರಿಸರ ಕುರಿತು ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವು ಮಕ್ಕಳು ಪರಿಸರವನ್ನು ಕಲಿಯಲಿ ಎಂದು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಮಕ್ಕಳು ಅದನ್ನು ಕಲಿಯಲಿ ಎಂದು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮಕ್ಕಳು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬಾಯಿಪಾಠಮಾಡಲಿ ಎಂದು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಅಧ್ಯಾಪಕರೆಂದು ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವರು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿಮಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಾನು ದೆಹಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಒಬ್ಬ ಗೆಳೆಯ " ನನ್ನ ಒಬ್ಬ ಗೆಳತಿ ಇಲ್ಲಿಯ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾಪಕಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಆಕೆ ನಿಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಆಕೆ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತಾಳೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. "ಆಗಲಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿರಿ" ಎಂದೆ ನಾನು. ಆಕೆ ಬೆಳಗಿನ ಉಪಾಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದರು. ನಾನು ಆಕೆಗೆ "ಮೊದಲು ನೀವು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿರಿ" ಎಂದೆ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ನಾನು ಗೊತ್ತುಗುರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆರೆದೆ. ಆ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಮರಗಳ ಚಿತ್ರಗಳಿದ್ದವು. " ಶಾಲೆಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಎಷ್ಟು ವಿಧದ ಮರಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೀರಿ? ನಿಮಗೆ ಯಾವ ಮರದ್ದಾದರೂ ಹೆಸರು ತಿಳಿದಿದೆಯೆ? ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎಲೆಗಳಿವೆಯೆ? ನಿಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರ ಬರೆಯಿರಿ" ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಏನನೋ ಬರೆದಿತ್ತು. ನಾನು ಆಕೆಗೆ " ನೀವು ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿರಿ, ನಿಮ್ಮಿಂದ ಏನನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗಿದೆ" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಆಕೆ "ನಾನು "ಎಷ್ಟು ಮರಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತೀರಿ?" ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವಿರುವ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದುತ್ತೇನೆ. ನಂತರ ನಾನು ಮರಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತೇನೆ. ಮಕ್ಕಳು ಅವುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಮರುದಿನ ನಾನು "ನೀವು ಕಾಣುವ ಮರಗಳು ಯಾವವು?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದರು. ಇದು ನಂಬಲಾಗದ ವಿಷಯ. ಇದು ದೆಹಲಿಯ ಒಳ್ಳೆಯ ಶಾಲೆ. ಬೇರೆ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಿಮಗೆನಿಸುತ್ತದೆ? ಹೌದು ಪರಿಸರ ಅಧ್ಯಯನ ಮುಖ್ಯ. ಆದರೆ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಪರಿಸರ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು "ನೀವು ರಿಕ್ಷಾದಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ

ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತೀರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಬಹುದು. ಮತ್ತು ಅವರು ಹೇಳಲು ಸಮರ್ಥರಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಅಥವಾ ನಗರದ ಪರಿಸರದ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ತಿಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ರೋ.ವಿ.: ಶಾಲೆಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಚಿತ್ರವು ಬಹಳ ನಿರ್ದಯವಾಗಿದೆ. ಇದು ಹೇಗೆ ಮುಂದುವರಿಯುವುದು?

ಡೇ.ಹಾ.: ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವೇನೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ನಾನು ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ನಾನು ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವ ವಿಷಯವನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಮುಂದೆ, ಮುಕ್ತತೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತ, ಭಯವಿಲ್ಲದ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಿಲ್ಲದ ಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚು ಅರಿವುಳ್ಳವರಾಗಿ, ನಾನು ನನ್ನ ಕಟ್ಟುಪಾಡಿನಿಂದ ಕಾಣದೆ ಇರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಹುದು.
